TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. gruodžio 22 d.*

Byloje C-282/07

dėl *cour d'appel de Liège* (Belgija) 2007 m. birželio 6 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2007 m. birželio 13 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

**État belge – SPF Finances**

prieš

**Truck Center SA**,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta (pranešėja), G. Arestis ir J. Malenovský,

* Proceso kalba: prancūzų.

generalinė advokatė J. Kokott,
posėdžio sekretorė K. Sztranc-Sławiczek, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. gegužės 15 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Truck Center SA*, atstovaujamos advokatų X. Thiebaut ir X. Pace,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pochet ir J.-C. Halleux,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos J.-C. Gracia,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos C. M. Wissels ir Y. de Vries,

— Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. I. Fernandes ir V. B. Guimarães,

— Jungtinės Karalystė vyriausybės, atstovaujamos T. Harris, padedamos baristerės K. Bacon,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos J.-P. Keppenne ir R. Lyal,

susipažinęs su 2008 m. rugsėjo 18 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

**Sprendimą**

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su EB sutarties 73B ir 73D straipsnių (dabar – atitinkamai EB 56 ir EB 58 straipsniai) aiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas sprendžiant ginčą tarp Belgijos valstybės ir Belgijoje įsteigtos *Truck Center SA* (buvusi *Truck Restaurant Habay*, toliau – *Truck Center*) dėl palūkanų, kurias ši bendrovė 1994–1996 metais turėjo mokėti už paskolą, suteiktą Liuksemburge įsteigtos *SA Wickler Finances* (toliau – *Wickler Finances*).

## Teisinis pagrindas

3 Kaip nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, pagrindinėje byloje taikytinos šios nacionalinės teisės aktų nuostatos.

4 1992 m. Pajamų mokesčio kodekso (toliau – 1992 m. CIR) 266 straipsnyje nustatyta:

„Karalius, laikydamasis savo paties nustatytų sąlygų ir apribojimų, gali visiškai ar iš dalies atleisti pajamas iš kapitalo ir kilnojamojo turto bei kitas pajamas nuo mokesčio už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, jei tai yra asmenų, kuriuos galima nustatyti, pajamos <…>“.

5 1992 m. CIR 267 straipsnyje nustatyta:

„Pajamų paskirstymas ar išmokėjimas pinigais ar turtu lemia apmokestinimą mokesčiu už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo. Pajamų paskirstymu, be kita ko, laikomas jų įtraukimas į gavėjo naudai atidarytą sąskaitą, net jei ja negalima naudotis, jeigu dėl negalėjimo naudotis buvo aiškiai ar numanomai susitarta su gavėju. <…>“

6 1993 m. rugpjūčio 27 d. Karaliaus dekreto dėl 1992 m. Pajamų mokesčio kodekso įgyvendinimo (toliau – 1992 m. CIR/AR) 105–119 straipsniuose numatytas visiškas arba dalinis atleidimas nuo mokesčio už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo (prie pajamų už kilnojamąjį turtą šaltinio išskaičiuojamas mokestis).

7 1992 m. CIR/AR 105 straipsnio 3 punkto b papunktyje numatyta, kad taikant šiuos straipsnius „profesionaliais investuotojais“ laikomos bendrovės rezidentės.

8 Remiantis 1992 m. CIR/AR 107 straipsnio 2 dalies 9 punkto c papunkčiu, nuo mokesčio už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, visiškai atleidžiamos reikalavimo teisės ir paskolos, kurių gavėjai pripažįstami profesionaliais investuotojais.

9 Belgijos ir Liuksemburgo sutartyje dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo ir kai kurių kitų klausimų pajamų ir kapitalo apmokestinimo srityje, taip pat su ja susijusiame

baigiamajame protokole, pasirašytuose Liuksemburge 1970 m. rugsėjo 17 d. (toliau – Belgijos ir Liuksemburgo sutartis), nustatytos kompetencijos mokesčių srityje pasidalijimo tarp Belgijos Karalystės ir Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės taisyklės.

10 Šios sutarties 11 straipsnyje numatyta:

„1. Palūkanos, kurių šaltinis yra vienoje susitariančioje valstybėje ir kurias gauna kitos susitariančios valstybės rezidentas, apmokestinamos toje kitoje valstybėje.

2. Vis dėlto šios palūkanos gali būti apmokestintos jų kilmės susitariančioje valstybėje pagal šios įstatymus, tačiau taip nustatytas mokestis negali viršyti 15 % nuo jų sumos.

3. Nukrypstant nuo 2 dalies nuostatų, palūkanos negali būti apmokestintos jų kilmės susitariančioje valstybėje, jeigu jos skirtos kitos susitariančiosios valstybės bendrovei.

Ši dalis netaikoma:

1) obligacijų ir kitų skolos vertybinių popierių palūkanoms, išskyrus prekybos skolas atitinkančius pareikštinius vertybinius popierius;

2) palūkanoms, mokamoms vienos susitariančios valstybės bendrovės rezidentės kitos susitariančios valstybės bendrovei rezidentei, tiesiogiai ar netiesiogiai valdančiai mažiausia 25 % balsavimo teisę suteikiančių pirmosios bendrovės akcijų ar dalių.“

11 Šios sutarties 23 straipsnyje nustatyta:

„1. Liuksemburgo rezidentų atveju dvigubo apmokestinimo išvengiama taip:

<…>

2) pagal šią Sutartį Belgijoje sumokėtas mokestis:

<…>

b) už palūkanas, kurioms taikoma 11 straipsnio 2 dalis, atskaitomas iš mokesčio, mokėtino nuo tų pačių pajamų Liuksemburge. Tačiau taip atskaitoma suma negali viršyti mokesčio dalies, proporcingai atitinkančios minėtas iš Belgijos gautas pajamas, ar Liuksemburge nuo analogiškų Belgijos rezidentų gaunamų pajamų prie šaltinio mokamo mokesčio. Šis Belgijoje sumokėtas mokestis gali

būti atskaitomas iš Liuksemburge apmokestinamų pajamų tik tiek, kiek jis viršija Liuksemburge nuo analogiškų Belgijos rezidentų gaunamų pajamų prie šaltinio mokamą mokestį.

<…>“

**Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas**

12 1992 m. vasario 25 d. *Wickler Finances*, turinti 48 % *Truck Center* akcinio kapitalo, paskolino pastarajai bendrovei 50 milijonų BEF.

13 1994–1996 m. palūkanos už paskolą buvo įtrauktos į apskaitą, tačiau nesumokėtos, ir joks mokestis už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, nebuvo išskaičiuotas.

14 1997 m. gruodžio 11 d. bendrovei *Truck Center* buvo išsiųstas pranešimas *ex officio* apie apmokestinimą mokesčiu už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo (mokesčio tarifas 1994 m. ir 1995 m. buvo 13,39 %, o 1996 m. – 15 %).

15 1998 m. gruodžio 17 d. *Truck Center* dėl šių apmokestinimų *ex officio* pateikė skundą kompetentingam apygardos mokesčių administracijos direktoriui.

16 2004 m. gruodžio 15 d. Sprendimu apygardos mokesčių administracijos direktorius neatsisakė palūkanų apmokestinimo mokesčiu už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, principo.

17 2005 m. kovo 15 d. *Truck Center* pareiškė ieškinį Arlono pirmosios instancijos teisme.

18 2006 m. gegužės 17 d. Sprendimu Arlono pirmosios instancijos teismas patenkino *Truck Center* ieškinį motyvuodamas tuo, kad Belgijos teisės aktai prieštarauja EB 56 straipsniui, nes taiko atleidimą nuo mokesčio už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, tik bendrovėms, kurios yra Belgijos Karalystės rezidentės.

19 2006 m. liepos 7 d. Belgijos valstybė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme pateikė apeliacinį skundą dėl šio sprendimo.

20 Tokiomis aplinkybėmis *cour d'appel de Liège* (Lježo apeliacinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar 1992 m. CIR/AR, priimto taikant 1992 m. CIR 266 straipsnį, 105 straipsnio 3 punkto b papunktis ir 107 straipsnio 2 dalies 9 punktas kartu su Belgijos ir Liuksemburgo sutarties <…> 23 straipsniu nepažeidžia <…> Sutarties 73 straipsnio <…>, nes 107 straipsnio 2 dalies 9 punkte numačius atleidimą nuo mokesčio už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, tik bendrovėms rezidentėms skirtų palūkanų atžvilgiu, pirma, bendrovės rezidentės atgrasomos nuo lėšų skolinimosi iš kitoje valstybėje narėje įsteigtų bendrovių ir, antra, kitoje valstybėje narėje įsteigtoms bendrovėms sudaroma kliūtis teikiant paskolas investuoti kapitalą į Belgijoje buveinę turinčias bendroves?“

**Dėl prejudicinio klausimo**

21 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Sutarties 73B ir 73D straipsniai draudžia valstybės narės normą, numatančią mokesčio prie šaltinio išskaičiavimą už palūkanas, kurias šios valstybės bendrovė rezidentė sumoka bendrovei, kitos valstybės narės rezidentei, tačiau atleidžiančią nuo šio išskaičiavimo palūkanas, sumokėtas bendrovei, pirmosios valstybės narės rezidentei.

22 Pirmiausia reikia priminti, kad, nesant Bendrijos suvienodinimo ar derinimo priemonių, ypač pagal EB 293 straipsnio antrąją įtrauką, valstybės narės lieka kompetentingos sutartimis arba vienašališkai nustatyti savo galių mokesčių srityje paskirstymo kriterijus, visų pirma siekiant išvengti dvigubo apmokestinimo (žr. 1998 m.

gegužės 12 d. Sprendimo *Gilly*, C-336/96, Rink. p. I-2793, 24 ir 30 punktus; 1999 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Saint-Gobain ZN*, C-307/97, Rink. p. I-6161, 57 punktą; 2005 m. liepos 5 d. Sprendimo *D.*, C-376/03, Rink. p. I-5821, 52 punktą; 2006 m. sausio 19 d. Sprendimo *Bouanich*, C-265/04, Rink. p. I-923, 49 punktą; 2006 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *N*, C-470/04, Rink. p. I-7409, 44 punktą; 2006 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, Rink. p. I-11673, 52 punktą ir 2006 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Denkavit Internationaal ir Denkavit France*, C-170/05, Rink. p. I-11949, 43 punktą).

23 Tačiau tai nereiškia, kad, įgyvendindamos teisę apmokestinti, valstybės narės gali būti atleistos nuo pareigos laikytis Bendrijos taisyklių (žr. minėtų sprendimų *Saint-Gobain ZN* 58 punktą ir *Denkavit Internationaal ir Denkavit France* 44 punktą). Būtent šis kompetencijos mokesčių srityje pasidalijimas neleidžia valstybėms narėms įtvirtinti Bendrijos taisyklėms prieštaraujančios diskriminacijos (minėtų sprendimų *Bouanich* 50 punktas ir *Denkavit Internationaal ir Denkavit France* 44 punktas).

24 Tokiomis aplinkybėmis reikia nustatyti, ar tokia norma, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, patenka į Sutarties 73B straipsnio, susijusio su laisvu kapitalo judėjimu, ar EB sutarties 52 straipsnio (po pakeitimo – EB 43 straipsnis) ir EB sutarties 58 straipsnio (dabar – EB 48 straipsnis), susijusių su įsisteigimo laisve, taikymo sritį.

25 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką į Sutarties nuostatų, susijusių su įsisteigimo laisve, dalykinę taikymo sritį patenka nacionalinės nuostatos, kurios taikomos atitinkamos valstybės narės nacionalinio subjekto dalyvavimui kitoje valstybėje narėje įsteigtos bendrovės kapitale, leidžiančiam daryti

aiškią įtaką šios bendrovės sprendimams bei lemti jos veiklą (2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Cadbury Schweppes ir Cadbury Schweppes Overseas*, C-196/04, Rink. p. I-7995, 31 punktas; 2007 m. kovo 13 d. Sprendimo *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, C-524/04, Rink. p. I-2107, 27 punktas ir 2007 m. gruodžio 6 d. Sprendimo *Columbus Container Services*, C-298/05, Rink. p. I-10451, 29 punktas).

26 Nagrinėjamu atveju Belgijos ir Liuksemburgo sutarties 11 straipsnio 3 dalies antrosios pastraipos 2 punkto taikymas priklauso nuo kapitalo dalies, kurią palūkanas gaunanti bendrovė turi šias palūkanas mokančios bendrovės kapitale, dydžio.

27 Iš tiesų šioje nuostatoje numatyta, kad palūkanos, mokamos vienos susitariančios valstybės bendrovės rezidentės kitos susitariančios valstybės bendrovei rezidentei, tiesiogiai ar netiesiogiai valdančiai mažiausia 25 % balsavimo teisę suteikiančių pirmosios bendrovės akcijų ar dalių, gali būti apmokestinamos jų kilmės susitariančioje valstybėje.

28 Be to, iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad *Wickler Finances* turi 48 % *Truck Center* akcinio kapitalo.

29 Tokia turimo kapitalo dalis iš esmės leidžiančia *Wickler Finances* daryti tam tikrą įtaką *Truck Center* sprendimams ir lemti šios bendrovės veiklą.

30 Todėl minėta norma turi būti nagrinėjama Sutarties 52 ir 58 straipsnių atžvilgiu.

31 Įsisteigimo laisvė, kurią Sutarties 52 straipsnis pripažįsta Bendrijos nacionaliniams subjektams ir kuri apima jų teisę imtis savarankiškai dirbančių asmenų veiklos bei ja verstis, taip pat steigti ir valdyti įmones tomis pačiomis sąlygomis, kurios įsisteigimo valstybės narės teisės aktuose yra nustatytos jos pačios subjektams, pagal Sutarties 58 straipsnį apima bendrovių, įsteigtų vadovaujantis valstybės narės teisės aktais ir Bendrijoje turinčių savo pagrindines buveines, centrinę administraciją ar pagrindinę verslo vietą, teisę vykdyti savo veiklą atitinkamoje valstybėje narėje per dukterinę bendrovę, filialą ar atstovybę (žr. 1998 m. liepos 16 d. Sprendimo *ICI*, C-264/96, Rink. p. I-4695, 20 punktą ir minėtų sprendimų *Saint-Gobain ZN* 35 punktą; *Cadbury Schweppes ir Cadbury Schweppes Overseas* 41 punktą; *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation* 42 punktą bei *Denkavit Internationaal ir Denkavit France* 20 punktą).

32 Dėl bendrovių reikia pažymėti, kad jos priskiriamos konkrečios valstybės teisinei sistemai pagal jų buveinę Sutarties 58 straipsnio prasme, kaip ir fiziniai asmenys – pagal pilietybę. Pripažinus, kad rezidavimo valstybė narė gali laisvai taikyti skirtingą vertinimą vien dėl to, kad bendrovės buveinė yra kitoje valstybėje narėje, Sutarties 52 straipsnis taptų beprasmis. Taigi uždrausdama bet kokią diskriminaciją bendrovių buveinės buvimo vietos pagrindu įsisteigimo laisvė užtikrina, kad priimančiojoje valstybėje narėje būtų taikomas vertinimas kaip nacionalinio subjekto (žr. minėtų sprendimų *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation* 43 punktą; *Denkavit Internationaal ir Denkavit France* 22 punktą ir 2008 m. birželio 26 d. Sprendimo *Burda*, C-284/06, Rink. p. I-4571, 77 punktą).

33 Be to, iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad tokiais įsisteigimo laivės apribojimais turi būti laikomos visos priemonės, kurios draudžia, kliudo arba dėl kurių naudojimasis šia laisve tampa mažiau patrauklus (žr. 1995 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *Gebhard*, C-55/94, Rink. p. I-4165, 37 punktą; 2004 m. spalio 5 d. Sprendimo *CaixaBank France*, C-442/02, Rink. p. I-8961, 11 punktą ir minėto sprendimo *Columbus Container Services* 34 punktą).

34 Šiuo atveju iš pagrindinėje byloje nagrinėjamos normos matyti, kad mokesčio taikymo sąlygos skiriasi atsižvelgiant į palūkanas gaunančios bendrovės buveinės vietą.

35 Iš tiesų pagal šią normą mokestis už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, taikomas už įmonėms ne rezidentėms sumokėtas palūkanas, tačiau taip nėra įmonėms ne rezidentėms sumokėtų palūkanų, kurios tam tikrais atvejais apmokestinamos pastarosioms bendrovėms taikomu pelno mokesčiu, atveju.

36 Nustatant, ar skirtingas mokestinis vertinimas yra diskriminacinis, vis dėlto reikia nustatyti, ar pagal nagrinėjamą nacionalinės teisės nuostatą atitinkamos bendrovės yra objektyviai panašioje situacijoje (minėto sprendimo *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation* 46 punktas).

37 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką diskriminacija yra skirtingų taisyklių taikymas panašioms situacijoms arba tos pačios taisyklės taikymas skirtingoms situacijoms (žr.

1995 m. vasario 14 d. Sprendimo *Schumacker*, C-279/93, Rink. p. I-225, 30 punktą; 1995 m. rugpjūčio 11 d. Sprendimo *Wielockx*, C-80/94, Rink. p. I-2493, 17 punktą ir minėto sprendimo *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation* 46 punktą).

38 Vis dėlto tiesioginių mokesčių srityje rezidentų ir ne rezidentų padėtis valstybėje paprastai nėra panaši (minėtų sprendimų *Schumacker* 31 punktas ir *Wielockx* 18 punktas).

39 Todėl skirtingas mokesčių mokėtojų rezidentų ir mokesčių mokėtojų ne rezidentų vertinimas savaime neturėtų būti laikomas diskriminavimu Sutarties prasme (žr. minėtų sprendimų *Wielockx* 19 punktą ir *Denkavit Internationaal ir Denkavit France* 24 punktą).

40 Taigi reikia patikrinti, ar taip yra pagrindinėje byloje.

41 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama mokesčių norma įtvirtintas skirtingas bendrovių, gaunančių pajamas iš kapitalo, vertinimas, pasireiškiantis skirtingų apmokestinimo būdų taikymu, atsižvelgiant į tai, ar šios bendrovės įsteigtos Belgijoje, ar kitoje valstybėje narėje, susijęs su situacijomis, kurios nėra objektyviai panašios.

42 Iš tiesų, pirma, jei palūkanas išmokanti bendrovė ir šias palūkanas gaunanti bendrovė yra Belgijos rezidentės, Belgijos valstybės pozicija skiriasi nuo pozicijos tuo atveju, kai bendrovė, šios valstybės rezidentė, sumoka palūkanas bendrovei ne rezidentei, nes pirmu atveju Belgijos valstybė veikia kaip valstybė, kurioje atitinkamos bendrovės turi savo buveines, o antru atveju – kaip palūkanų šaltinio valstybė.

43 Antra, bendrovės rezidentės kitai bendrovei rezidentei sumokėtos palūkanos ir bendrovės rezidentės bendrovei ne rezidentei sumokėtos palūkanos apmokestinamos skirtingai, remiantis skirtingais teisiniais pagrindais.

44 Taigi, pirma, nors mokestis už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, ir netaikomas palūkanoms, kurias bendrovė rezidentė sumoka kitai bendrovei rezidentei, pagal 1992 m. CIR nuostatas Belgijos valstybė šias palūkanas apmokestina, joms, kaip ir kitoms pastarosios bendrovės pajamoms, taikydama įmonių pelno mokestį.

45 Antra, Belgijos valstybė, naudodamasi įgaliojimais, kuriuos Belgijos ir Liuksemburgo sutartimi ši valstybė ir Liuksemburgo Didžioji Hercogystė viena kitai pripažino pasidalydamos savo teises apmokestinti, prie šaltinio išskaičiuoja mokestį už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, už bendrovės rezidentės bendrovei ne rezidentei sumokėtas palūkanas.

46 Taigi šios skirtingos mokesčio taikymo sąlygos yra natūrali pasekmė to, kad gaunančiosioms bendrovėms rezidentėms ir ne rezidentėms taikomas skirtingas apmokestinimas.

47 Galiausiai šie du skirtingi apmokestinimo būdai atspindi situacijų, kuriose šios bendrovės yra mokesčio išieškojimo atžvilgiu, skirtumą.

48 Belgijos mokesčių administratorius, galintis užtikrinti priverstinį mokesčio išieškojimą, tiesiogiai kontroliuoja gaunančiąsias bendroves rezidentes, tačiau taip nėra gaunančiųjų bendrovių ne rezidenčių atveju, nes iš pastarųjų išieškant mokestį reikalinga valstybės, kurios rezidentės jos yra, mokesčių administratoriaus pagalba.

49 Pagrindinėje byloje nagrinėjama mokesčių norma įtvirtintas skirtingas vertinimas, be to, kad susijęs su situacijomis, kurios nėra objektyviai panašios, nebūtinai sukuria gaunančiosioms bendrovėms rezidentėms palankesnę situaciją, nes, pirma, kaip nurodė Belgijos vyriausybė per posėdį, jos turi pervesti pelno mokestį avansu ir, antra, už bendrovėms ne rezidentėms sumokėtas palūkanas taikomo mokesčio už pajamas, gaunamas iš akcijų ir paskolinto kapitalo, dydis yra gerokai mažesnis už pelno mokesčio, taikomo palūkanas gaunančių bendrovių rezidenčių pajamoms, dydį.

50 Esant tokioms sąlygoms, šis skirtingas vertinimas nėra įsisteigimo laisvės apribojimas Sutarties 52 straipsnio prasme.

51 Kalbant apie kapitalo judėjimo Sutarties 73B straipsnio prasme apribojimo buvimą, pakanka konstatuoti, kad ankstesniame šio sprendimo punkte padaryta išvada tinka ir Sutarties nuostatoms, susijusioms su laisvu kapitalo judėjimu (2006 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, Rink. p. I-11753, 60 punktas ir minėto sprendimo *Columbus Container Services* 56 punktas).

52 Todėl, atsižvelgiant į visa tai, kas pasakyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip: Sutarties 52, 58, 73B ir 73D straipsniai turi būti aiškinami kaip nedraudžiantys tokios valstybės narės mokesčių normos, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, numatančios mokesčio prie šaltinio išskaičiavimą už palūkanas, kurias šios valstybės bendrovė rezidentė sumoka bendrovei, kitos valstybės narės rezidentei, tačiau atleidžiančios nuo šio išskaičiavimo palūkanas, sumokėtas bendrovei, pirmosios valstybės narės rezidentei, kurios pajamos pastarojoje valstybėje apmokestinamos pelno mokesčiu.

**Dėl bylinėjimosi išlaidų**

53 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

**EB sutarties 52 straipsnis (po pakeitimo – EB 43 straipsnis), EB sutarties 58 straipsnis (dabar – EB 48 straipsnis), EB sutarties 73B ir EB sutarties 73D straipsniai (dabar – atitinkamai EB 56 ir EB 58 straipsniai) turi būti aiškinami taip, kad jie nedraudžia tokios valstybės narės mokesčių normos, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, numatančios mokesčio prie šaltinio išskaičiavimą už palūkanas, kurias šios valstybės bendrovė rezidentė sumoka bendrovei, kitos valstybės narės rezidentei, tačiau atleidžiančios nuo šio išskaičiavimo palūkanas, sumokėtas bendrovei, pirmosios valstybės narės rezidentei, kurios pajamos pastarojoje valstybėje apmokestinamos pelno mokesčiu.**

Parašai.